

μέρος εἰς δ' πιθκνότερον διευθύνετο τὸ ὑδραγωγίον, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν δηλαδὴ τῆς πόλεως καὶ ἔωρεν τὸ χωρίον τοῦ Στεφάνου ὡς ἐσφαλισμένον, πρὸς τὸ Ὀλύμπιον ἐσχηματίσθη νέα συνοικία καὶ ἂν τῷ ὄντι εἶναι τοιοῦτον, ὅτι ἐπὶ ἐσφαλισμένου ἐπὶ Ἀδριανοῦ, πομπωδῶς ὀνομασθεῖσα νέα πόλις, κειμένου οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ἀποχωρῶσαν δυνάμεθα πάλιν Ἀδριανοῦ ἢ νέας Ἀθῆνας. Τέλος δὲ Στέφανος νὰ ἐποικοδομήσωμεν.

Ὁ Βυζάντιος ἀναφέρει ἐν φωνῇ Ὀλύμπιον, τὰ ἐξῆς: « Τόπος ἐν Ἀθήνῃ, ἂν κτίσαντες Ἀθηναῖοι χρήμασιν Ἀδριανοῦ, νέας Ἀθῆνας Ἀδριανὰς ἐκάλεσαν κ. Ἐνταῦθα οἱ ἀρχαιολόγοι, σύγχυσις ὑποθέτοντες εἰς τὰς ἰδέας ἢ εἰς τὸ κείμενον τοῦ συγγράμματος, προτείνουσιν αὐτὸ ὡς ἀπόδειξιν ὅτι παρὰ τὸ (Ἀττικόν) Ὀλύμπιον, κτίσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τόπον χρήμασιν Ἀδριανοῦ, ἐκάλεσαν αὐτὸν νέας Ἀθῆνας Ἀδριανὰς, καὶ ὅτι ἡ πύλη ἦς ἐκδίδομεν τὴν εἰκόνα, ἦν ἡ διαίρουσα αὐτὰς ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν.

Ἴδου λόγοι ἱκανοὶ νὰ πείσωσι καὶ τὸν δυσμαθέστερον. Ἀλλὰ θαυμάσιον εἶναι τὸ γένος τῶν ἀρχαιολόγων! Ὅταν οἱ ἡμίσεις ἔχωσι λόγους σφοδράτους ὅπως κηρύξωσι τι λευκὴν, καὶ ὀργίζωνται ἂν ἀμφισβῆσθε περὶ τῆς λευκότητος του, οἱ ἄλλοι ἔχουσιν ἐπιχειρήματα ἀκαταμάχητα ὅπως λέγουσιν αὐτὸ μέλαν, καὶ ἂν τολμάτε εἰπέτε ὅτι κἄπως λευκίζει! Οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἰδοὺ τί σὰς λέγουσιν οἱ τοῖς πρώτοις περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ παρόντος μνημείου διαφωνοῦντες. Ὁ Σπαστιανὸς, δι' ἄσχυρίζονται, ὠνόμασεν Ἀδριανούπολιν *Athenarum partem*, δηλαδὴ μέρος τι ὑπάρχον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἐπομένως ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἔκτισε νέαν πόλιν, εἰς ἣν νὰ ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦτο. Ποῖον δ' ἦν ἄρα τὸ μέρος τοῦτο τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς δ' ἔδωκε τὸ ὄνομά του; Προφανῶς ἐκεῖνο εἰς δ' ἀνήγειρε τὰ πλεῖστα καὶ ἐξοχώτατα τῶν οἰκοδομημάτων του, τὸ πολυτελέστατον Πάνθεον, τὴν πολυτίμον του Βιβλιοθήκην, ἐν γένει τὸ μέγα τετράγωνον τὸ περιλαμβάνον τὰ πάντα διὰ τῆς μαγλοδωρίας του ἀνεγερθέντα θαυμάσια καταστήματα, τὸ μέρος δηλαδὴ τῆς παρούσης ἀγορᾶς, τὸ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ Αἰόλου μέχρι τῆς Πύλης τῆς Ἀγορᾶς καὶ τοῦ στρατώνος τοῦ πεζικού· ἐκεῖ εἶναι, λέγουσιν, ἡ Ἀδριανούπολις, ὄνομα μὴ διατηρηθὲν ἐπέκεινα τῆς ζωῆς τοῦ φιλοτίμου ἡγεμόνος, τοῦ ἐλπίζαντος νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν δόξαν τοῦ Θεσείως καὶ νὰ προτιμηθῇ αὐτῆς τῆς πολιάρχου θεότητος. Ἐκεῖ ἦτον μᾶλλον, παρὰ εἰς θέσιν εἰς ἣν οὐδὲν ἀπομνημονεύει ἡ ἱστορία ἕτερον τοῦ Ἀδριανοῦ εὐεργέτημα, ἐκτὸς μόνως τῆς καθιερώσεως τοῦ πρὸ αἰώνων οἰκοδομημένου, καὶ τότε περατωθέντος Ὀλυμπίου.

Ἄν, προσθέτουσιν, ἀναφέρῃ ἡ ἐπιγραφή τοῦ ὑδραγωγείου *Νέας Ἀθῆνας*, τὸ ὄνομα τοῦτο ἀφορᾷ πᾶσαν τὴν πόλιν, ἣν εἶχε τὴν ἀξίωσιν ὅτι ἀνεγένεσεν ὁ Ἀδριανός, ὅτι κατέστησεν ἰδίαν ἑαυτοῦ, ἀραιρέσας ἀπὸ τοῦ Θεσείως, ὡς ἀνίτηται, νομίζουσι, καὶ αὐτὴ ἡ ἐπὶ τῆς πύλης ἐπιγραφή· ἐκτὸς ἂν ὑποτεθῇ ὅτι, ὅταν ὁ Ἀδριανὸς ἀνήγειρε τὰ πλεῖστα αὐτοῦ οἰκοδομήματα ἐν τῷ κέντρῳ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ ὄνομα Νέων Ἀθηνῶν, ἢ Ἀθηνῶν Ἀδριανῶν, τότε ὅτι ἔφερε καὶ ὕδωρ εἰς αὐτὰς διὰ τοῦ ἐπίτηδες τούτου ὑδραγωγείου.

Ἐκλαμβάνει ἐπομένως ἡ φητρία αὕτη τῶν ἀρχαιολόγων ὅτι ἡ προκειμένη πύλη δὲν διήρει δύο μέρη τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ἀρχαίαν τῆς νέας πόλεως, ἀλλ' ὅτι ἦτον μία τῶν πυλῶν τοῦ γενικοῦ περιβόλου ἢ τείχους τῆς πόλεως, τοσοῦτον δὲ μεγαλοπρεπῶς οἰκοδομηθεῖσα, διότι ἐκοινωνεὶ μετὰ τοῦ μεγάλου καὶ ἐπὶ Ἀδριανοῦ ἀμειρωθέντος Ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Τὴν εἰκασίαν δὲ ταύτην στηρίζουσι καὶ αὐτοὶ ἐπὶ κειμένου τοῦ σχολιαστοῦ Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος, ὅστις κατὰ ταύτην τὴν θέσιν ἀναφέρει μίαν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἐξήγησιν, καὶ ἐπιγραφῆ τῆς πύλης ἀναφέρονται ἀμφοτέρω εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ οὐχὶ εἰς διάφορα αὐτῆς μέρη· καὶ ἡ μὲν λέγει·

α Αὗται εἰσὶν αἱ Ἀθῆναι, ἡ πόλις ἦτις ἦτον ἄλλοτε κτήμα τοῦ Θεσείως κ.

Ἡ δὲ ἄλλη, πρὸς κέρωσιν τῆς κατοχῆς ἣν ἤξίου νὰ λάβῃ ὁ Ἀδριανὸς τῆς ἐνδόξου πόλεως, λέγει·

Αὗται εἰσὶν αἱ Ἀθῆναι, πόλις ἦτις ἤδη εἶναι τοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ οὐχὶ πλέον τοῦ Θεσείως.

Η ΚΑΛΥΒΗ.

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

(Συνέχεια. Ἰδιὸν Φυλλ. 159.)

—0000—

Ἡ δὲ Σοφία μαλαχθεῖσα ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα. Καὶ συγγράνως δάκρυ ἔρρευσεν εἰς τὴν παρειάν της, καὶ μειδίχμα ἀνέστειλε τὰς ἄκρας τῶν χειλέων της. Τοῦτο ἀπέδειξε πόσον ἐλυπήθη τὴν ταλαίπωρον χήραν, καὶ πόσον ἔχαιρε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς πρώτης ἐκείνης δοκιμῆς τοῦ φιλοστόργου νέου. Καὶ λησμονοῦσα ὅτι ἡ λαθροθηρία ἦτο πλημμέλημα, ὡς ἔλεγεν ὁ πατήρ της, ἐθύμαζε τὸν λαθροθήρην, ὅστις εἰ καὶ ἐραίνετο δειλός, ἐτόλμησεν ὁμως νὰ καταφρονήσῃ τὴν καταδίωξιν τῶν τε πεζῶν, καὶ τῶν ἐρίππων ἀγροφυλάκων καὶ χωροφυλάκων.

Καὶ ταῦτα λέγοντες κατέβαινον τῆς μὲν Σοφίας τὸ πρόσωπον ἐξήπτετο καθ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ διήγησις τοῦ Ἰσιδώρου, ὁ δὲ Ἰσιδῶρος ἐκράτει τὸν χαλινόν, καὶ ἐτρέφετο πρὸς τὴν νέαν ὁσάκις ἡ διήγησις του ἐγένετο ἐνθερμότερα. Ἀμφοτέροι δὲ ἔνευσον τοὺς ὀρθόκλμούς ὁπόταν συνκιντοῦντο τὰ βλέμ-

ματά των. Οὕτω ἔρθασαν εἰς τὰς πρώτας οἰκίας τοῦ χωρίου.

— Ἴδοὺ ἔρθασαμεν, εἶπεν ὁ Ἰσιδωρος. Εἴσθε δύο ἔτη, κυρία, εἰς τὸ χωρίον μας, καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν σὰς ἐγνώριζα. Τώρα ὅτε σὰς εἶδα, δὲν θὰ σὰς ἐξαναϊδῶ πλέον;

Ἄλλ' ἡ Σοφία δὲν ἀπεκρίθη.

— Κυρία, ἐπανελάθειν ὁ νέος, ἡ κοινοποιήσις τὴν ἵσταν θὰ σὰς κάμω, ἀν ἐγίνετο ἀπ' ἄλλον θὰ σὰς ἐφαίνετο τολμηρά· ἀλλὰ τίς ἤξευρεῖ πότε θὰ ἠμπορέσω νὰ σὰς ὁμιλήσω ὡς σήμερα; . . . Ὅθεν μάθετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ . . . καὶ σὰς τὸ λέγω . . . ἀγνοῶν ἂν θὰ κατορθώσω νὰ σὰς τὸ εἰπῶ ἄλλοτε.

Ἡ δὲ Σοφία, γινόμενη περιπόρφυρος ὡς κεράσιον, ἐπειδὴ μόλις, ὡς εἶπομεν, ἦτο δεκαεπταετής, δὲν ἐδύνατο νὰ ἀποκριθῆ καὶ ἂν ποτε ἤθελε. Πλὴν ταύτου, τί ν' ἀποκριθῆ; Καταληφθεῖσα αἰφνιδίως ἀπὸ ζωηρὰν συμπάθειαν πρὸς τὸν ὠραῖον καὶ ἱλαρὸν ἐκείνον νέον, ἐνῶ τὸν ἐνόμιζεν ἐλεεινόν, νὰ εἴτι ἀγνοοῦσα πῶς ν' ἀντισταθῆ εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὅστις παγώνει ἀπὸ γενναίαν καρδίαν καὶ παρασύρει τοὺς νέους, ἀλλὰ καὶ φοβουμένη μὴ ἐκληφθῆ ὡς περιφρόνησις ἢ σιωπή της, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἰσιδωρον, καὶ ἔδωκε πρὸς αὐτὸν κλάδον βαΐων (ἦτο τότε Κυριακὴ τῶν Βαΐων), καὶ εἴτι μᾶλλον ἐρυθριάτασα ἐμάστισε τὸ ὄναριον αὐτῆς καὶ ἔφυγεν ἐκδρομος.

Ὁ Ἰσιδωρος ὅμως ἔμεινεν ὅκνον εὐρέθη, βλέπων τὴν νέαν ἐνόσῃ ἐδύνατο νὰ τὴν βλέπῃ, καὶ ἔλωσ ἀπορῶν διὰ τὸν κλάδον τὸν δοθέντα αὐτῷ ὡς ἐνεχυρον ἀγάπης. Ἐνόμιζεν ὅτι ὄνειρεύεται.

Μὲ ἀγαπᾷ! ἀνέκραξεν ὑψώσας τὴν χεῖρα εἰς οὐρανόν, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ ἄλσος διὰ νὰ κρύψῃ ἀπὸ πάντα ἄλλον τὴν ἀπροσδόκητον καὶ ἄπειρον εὐτυχίαν του.

Δι' ὅλου τοῦ θέρους οἱ δύο νέοι μόλις δις ἢ τρις συνηκτῆσαν· διότι, ὁ μὲν Ἰσιδωρος ἐργαζόμενος δὲν εὐκαίρει· ἐπειδὴ δὲ ἐπικίνδυνον ἦτο μὴ ἀνακαλυφθῆ ἢ συνενόησις των, ἔπρεπε νὰ συμπέσωσι πολλαὶ εὐνοϊκαὶ περιστάσεις διὰ νὰ κατορθωθῆ ἢ συνάντησις των· ἀλλ' ἡ ἀγάπη των δὲν εἶχεν ἀνάγκην δυσκολιῶν διὰ νὰ καλλιεργηθῆ· διότι, ὡς εἶδομεν, ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτῆς συνηκτῆσεως συνενόηθησαν αἱ καρδίαι των. Ἡ μὲν Σοφία ἐθεώρει ἀπαράμιλλον πρὸς πάντα ἄλλον τὸν Ἰσιδωρον, οὗτος δὲ φύσιν ἔχων εὐαίσθητον, τολμηρὰν, ἀρελῆ καὶ ἀπερίσκεπτον, ἔρρετο ὅλη ψυχῆ καὶ καρδίᾳ πρὸς τὴν ὠραῖαν ἐκείνην κόρην. Καὶ ἐθλίβετο μὲν διὰ τὰ ἐμπόδια, δὲν ἀπεθαρρύνετο ὅμως. Ἄλλ' ἡ Σοφία, παράδοξον τρόπον, δὲν ἠσθάνετο τὰ ἐμπόδια ταῦτα· ἀδιακόπως σπαρτατομένη ὑπὸ φόβων καὶ ἀγωνιζομένη νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν πατέρα της τὸν ἐρωτὰ της, δὲν ἐλάμβανε καιρὸν νὰ σκεθῆ· θὰ ἔβλεπε τότε ὅτι ἀδύνατος ἦτο ἢ μετὰ τοῦ Ἰσιδωρου συμβίωσις της.

Καὶ ὅταν ἐπανῆλθεν ὁ χειμὼν, συλλογισομένη μετὰ τρόμου τοὺς κινδύνους εἰς οὓς θὰ ἐνέπιπτε καὶ πάλιν ὁ φίλτατος αὐτῆς, ἀνέλαβε νὰ τὸν προει-

δοποιῆ διὰ τινῶν σημείων ὁσάκις δὲν θὰ ἐδύνατο νὰ τὸν ὁμιλήσῃ. Ὅθεν φροντίζουσα νὰ πληροφορηθῆται ἐπιμελῶς περὶ ὅλων τῶν κατ' αὐτοῦ ἀποφασίζομένων, τὸν εἶδοποιεῖ. Εἰς μάτην καὶ ἡ χωροφυλακὴ ἐδιπλασίασεν ὑπὲρ τοῦτε τὴν ἀγρυπνον προσοχὴν της, εἰς μάτην καὶ οἱ ἀγροφύλακες περιεφέροντο καὶ ἐνέδρευον δραστηριώτερον ἢ ἄλλοτε!

Ὁ Ἰσιδωρος, ὡς αἱ ἀνεράϊδες τῶν παραμυθίων, ἐγίνετο ἐνίοτε ὀρατός, ἀλλὰ ποτὲ δὲν συνελαμβάνετο. Δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ἔλεγον οἱ χωροφύλακες, εἶναι διάβολος. Ἐχει καμμίαν καλὴν μαίραν ἢ ὅποια τὸν προφυλάττει, ἔλεγον καὶ οἱ ἀγροφύλακες. Ἐπὶ τέλους κατήντησαν νὰ πιστεύσωσι δεισιδαιμόνως ἄλλ' ἀντ' ἄλλων περὶ αὐτοῦ. Καὶ ποῦ νὰ ἤξευρεν ὁ ἐνωμοστάρχης Ρουτέλ ὅτι ἡ κόρη του τὸν ἐπαιζεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιγνίδια;

Ναὶ μὲν καὶ εἰς τὴν ταλαίπωρον αὐτὴν ἐξέσπανεν ἡ θύελλα ἧτις διαγείρετο εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς της· διότι τοσοῦτον ἐξεχάλιζεν ὁ θυμὸς του, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν ὅποιαν ἠγάπα ἐκακομεταχειρίζετο συνεχῶς. Καὶ ὅμως ὅλα τὰ ὑπέφερε μετὰ χαρᾶς ἐνθουμουμένη ὅτι ἔσωζεν ἀπὸ κινδύνου ἐκεῖνον τὸν ὅποιον ἠγάπα. Τὰ στρατηγίματα ταῦτα διύρκεσαν ἐπ' ὅλου τοῦ χειμῶνος. Ὁ Ἰσιδωρος, τὸν ὅποιον ἀπῆντα ἐνίοτε ἡ χωροφυλακὴ περιδιαβάζοντα ἠτύχως, ἐμειδία βλέπων αὐτοὺς περιτρώβους, διότι τὸν ἐνόμιζον μάγον. Ἐρθασε τέλος πάντων καὶ ἡ ἀνοιξίς· ὁ Ἰσιδωρος ἐπλήρωσε τριῶν ἐτῶν ἐνοίκιον, ἐξ ὧν τὸ ἐν ἐκ προκαταβολῆς. Ἡ ἀποθήκη του περιείχεν ἐν βαρέλιον μὲ οἶνον, εἰς δὲ τὸ ἵπποστάσιον, τὸ τοσοῦτους χρόνους παντέρημον, ἐκυλίετο μισθάριον ἐπὶ ἀχύρου, εἰς ὄνος καὶ μίαν ἀγέλας. Ἡ δὲ Κ. Βουατῆ, ἀγαπωμένη καὶ περιθάλπομένη ὅσον ἐνδέχεται ὑπὸ τοῦ υἱοῦ της, θὰ ἦτο εὐδαιμονοστάτη ἀνευ τῆς λαθροθηρίας ἕνεκα τῆς ὁποίας συνεχῶς ἐριλονεῖται μετὰ τοῦ υἱοῦ της. Οὗτος ὅμως ἐγέλα καὶ τὴν κατεπρόυνε μέγροι τῆς ἐπιούσης ὅτε ἤρχιζεν ἐκ νέου ἡ ἔρις. Διὸ μετὰ μεγίστης ἀνησυχίας ἐπερίμενεν ἡ ἀγαθὴ γραῖα ἐκάστην ἀνοιξίαν τὴν ἐπάνοδον τῆς πρώτης χειλιδόνος! Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ἰσιδωρος κατέθετε τὸ πυροβόλον καὶ ἀνελάμβανε τὴν ἀξίνην.

Τὸ ἔτος ὅμως τοῦτο, τὴν ἐπάνοδον τῆς πρώτης χειλιδόνος ἐπερίμενε περιπαθῶς ὅχι μόνον ἡ γραῖα τῆς καλύβης, ἀλλὰ καὶ ἡ νέα τῆς χωροφυλακῆς. Ἐφάνη τέλος πτερυγίζουσα παρὰ τὸ παράθυρον πλησίον τοῦ ὁποίου εἰργάζετο ἡ Σοφία, καὶ ἔστησε τὴν ρωλεάν της εἰς τὰς καστάνειας τὰς σκιαζούσας τὴν καλύβην. Ἐσώθη, ἐσώθη καὶ ἐρέτος, εἶπον καθ' ἑαυτὰς καὶ αἱ δύο γυναῖκες, ἀγνωστοὶ μὲν πρὸς ἀλλήλας, τὸν αὐτὸν ὅμως πόθον ἔχουσαι. Καὶ ἡ μὲν γῆρα εὐχαρίσται τὸν Θεὸν γονυπετῆς εἰς τὴν καλύβην της, ἡ δὲ Σοφία σιωπῶσα ἐτραγῶδει εἰς τὸ κατάστημα τῆς χωροφυλακῆς.

— Εὔγε, μάνα μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἰσιδωρος εὐτω εὐθυμον θέλω νὰ σὲ βλέπω πάντοτε.

— Εἶμαι τόσον εὐτυχῆς, τέκνον μου!

— Θὰ εἶδες, στοιχηματίζω, τὸ χειλιδόνι.

— Τὸ εἶδα.

— Καὶ ἐγὼ, μάνα μου! ἄς κρεμάσω λοιπὸν τὸ τουφέκι μου, κατὰ τὴν τάξιν.

— Ἄν τὸ ἐκρεμοῦσες διὰ πάντοτε!

— Καὶ τότε ψωμί, μάνα μου; Ἐνθυμίσαι πρὸ τεσσαρῶν χρόνων;

— Ἴδου πρὸς τὰ πικρὰ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην.

Πρέπει λοιπὸν νὰ παροργίζῃς τὸν Θεόν;

— ὦ! ἀφοῦ ἄπαξ συνειθίστης;

— Ἡ συνήθεια ὅμως εἶναι κακὴ.

— Εἶναι δέκα, εἴκοσι, τριάντα ἐναντίον μου, ἴσω; καὶ περισσότεροι ἐναντίον δὲ τῶν εἰμαθῶν, Πιστέ μου, μόνον ἡμεῖς οἱ δύο. Ταλαίπωρε Πιστέ! ἐπρόσθεσε χιλιεῖων τὸν σκύλον σου, θὰ στενοχωρηθῆς πολὺ.

Ὁ Πιστὸς τὸν ὁποῖον ἀπεντήσαμεν ἤδη μετὰ τῆς Μαρούλας ἦτο ὁ σκύλος τοῦ Ἰσιδώρου, βωδὸς μὲν ὡς οἱ σκύλοι τῶν λαθροθηρῶν, ἀλλ' ἐμπειρότατος περὶ τὴν μιμικίαν δι' ἧς ἀνεπλήρου τὴν ὑλακίαν ἥτις θὰ προσέδιδε τὸν κύριόν του. Ὁ Ἰσιδωρος, διὰ νὰ μὴ διεγείρῃ ὑποψίαν, ἐστερήθη ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸν ὠφέλιμον τοῦτον φίλον· ἀλλ' ἀφοῦ ἐγενῆσαν γνωστὰ τὰ κατὰρθώματά του προσέλαβε καὶ τὸν σύμμαχον αὐτὸν, ὅστις βεβχίως ἦτο ἐκ τῶν ἀναγκαιοτέρων.

— Γιέ μου, ἐπανελάθειν ἡ γριῖα, αἱ περιποιήσεις σου δὲν μ' εὐφραίνουν, διότι ἡ εὐτυχία δὲν μ' εὐχαρισταῖ χωρὶς ἡσυχίαν. Ἔως πότε δὲν θὰ μὲ κάμης τὴν χάριν τὴν ὁποῖαν σὲ ζητῶ; Εἶσαι πλέον μεγάλος· πρέπει νὰ φροντίσῃς διὰ τὴν ὑπόληψίν σου.

— Καὶ νομίζεις, μάνα μου, ὅτι, ἂν μὲ κατατρέχουν οἱ χωροφύλακες, δὲν μὲ καλοβλέπει ὁ κόσμος;

— Σὲ καλοβλέπει, τέκνον μου, διότι εἶσαι ἀκόμη νέος. Μετὰ ταῦτα ὅμως; ὁ Ἐρημέριος θὰ σὲ εἶπε. . . .

— Καὶ ὁ Ἐρημέριος μὲ κατακρίνει· ὅταν ὅμως τὸν φέρω καμμίαν πέρδικα ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας κυνηγῶ, νὰ ἰδῆς πῶς σιωπᾷ. Σὲ βεβαιώνω ὅτι θὰ ἀγιάξῃ καὶ τὴν πυρίτιδά μου, ἂν τὸ ἀγίασμά του δὲν τὴν ἐβρασε.

— Καὶ οἱ χωροφύλακες;

— Τουρλουτουτού.

— Καὶ οἱ χωροφύλακες;

— Οἱ χωροφύλακες! ἂ, μάνα μου, ἐλπίζω ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ὑπανδρευθῶ καὶ τότε σὲ τὰ ὑπόσχομαι ὅλα.

— Καὶ πῶς; μελετᾷς νὰ ὑπανδρευθῆς;

— Ὡνόμασες τοὺς χωροφύλακας. Ἐνας ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ ἐγένετο κακὸς πενθερός μου.

— Ὁ ἐνωμοτάρχης;

— Ὅλος ὅλος, δὲν γνωρίζεις τὴν Σοφίαν;

— Τόσον ὀλίγους ἀνθρώπους γνωρίζω.

— Εἶναι δεκαοκτὼ χρόνων καὶ ὠραία ὡς ἄγγελος· ρθάνει νὰ τὴν ἰδῆς καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσῃς.

— Τί ἐβόησες εἰς τὸν νοῦν σου, Ἰσιδώρέ μου;

— Ναὶ μὲν . . . ὁ πατήρ της . . . πλὴν τὴν ἀγαπῶ, καὶ μὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ. Σὲ τὸ λέγω. Καὶ

ὅταν καὶ οἱ δύο θέλουν τὸ ἴδιον πρᾶγμα . . . τέλος πάντων θὰ ἰδῶμεν.

— Τὴν ἀγαπῶ ἀπὸ τώρα, τὴν ὠραίαν Σοφίαν. Εἶναι κόρη χωροφύλακος . . . δὲν θὰ κυνηγᾷ πλέον κρυφά. Διὰ τί δὲν μὲ τὸ εἶπες προηγουμένως;

— Δὲν τὸ ἤξερα.

— Πλὴν μὲ φαίνεται. . . .

— Σὲ φαίνεται ὅτι θὰ πύση νὰ μὲ κατατρέχῃ ὁ ἐνωμοτάρχης; Δὲν τὴν γνωρίζεις λοιπὸν. Ἐγὼ πλέον νὰ μὴ κυνηγήσω!

— Ἐτραλάθηκες;

— Διόλου. Βεβχιώσου ὅτι ἐν ἐνότητι δὲν μὲ συλλάβῃ δὲν θὰ ἡτυχάσῃ δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃ ποτέ διότι ἡγρόπνησε τόσας νύκτας ἐξ αἰτίας μου. Τέσσαρες χρόνοι εἶναι ἀφοῦ παίζωμεν μάζη, καὶ πάντοτε χάνει· νὰ πύσω τώρα χωρὶς νὰ τὸν ἱκανοποιήσω, ἐννοεῖς ὅτι θὰ ἐρεθισθῇ περισσότερο.

— Ἀδιόρθωτος εἶσαι, υἱέ μου! ἂν ἤξευρες πόσον πικρὸν εἶναι τὸ ψωμί τὸ ὁποῖον καρδίζεις μὲ τοιοῦτον κίνδυνον.

— Καλὴ νύκτα σου, μάνα μου. Ἴδου τὸ τουφέκι μου εἶναι κρεμασμένον καὶ ἡσυχον· ἡμπορεῖς νὰ κοιμηθῆς καὶ σὺ ἡσυχά. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ περιδιχθῶ.

Καὶ ἀνεχώρησε διὰ στενωποῦ διερχομένης μεταξὺ τοῦ δάσους καὶ τῆς λεωφόρου, στενωποῦ ἀνωμάλου καὶ τόσον στενῆς ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ διαβῶσι δύο ἄνθρωποι συνκντιόμενοι εἰν ὁ εἰς αὐτῶν δὲν ἐγύριζε. Προχωρήσας δὲ εἶδεν τινὰ ἐρχόμενον ἐν στολῇ, καὶ ἐγνώρισεν ὅτι ἦτο ὁ ἐνωμοτάρχης. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐταλαντεύθη· ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ κατὰ τὴν συνθήκειν. Ἀλλὰ σκεφθεὶς, διατί εἶπε, νὰ ἐπιστρέψω; θὰ φανῆ ὅτι φεύγω. Καὶ ἐξηκολούθησε προχωρῶν.

Μετ' ὀλίγον ὁ τε ἐνωμοτάρχης καὶ ὁ λαθροθηρὸς εὐρέθησαν καταντικρῶ.

— Σὺ εἶσαι, καλὲ ἄνθρωπε; εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Ναὶ, κύριε Ρουτέλ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰσιδωρος, εἰς τὰς διαταγὰς σας.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

—*—*—*

Φυλλάδ. 156. σελ. 269 Στήλ. Β'. στίχ. 20, ἀντὶ α ὁ Ἀύριοςπας τοῦλάχιστον ἢ γρ. ὁ Γουαρέτος κ.λ.

—000—